

STOPY

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Prosinec 2016

Z farní knihovny...

ve farní knihovně už máme více než 1000 knih. Můžete si vypůjčit knížky na prohloubení duchovního života, životopisy svatých, knihy o křesťanském manželství a rodině, beletrii pro děti i dospělé, nebo třeba vatikánské dokumenty. Nově se naše knihovna rozrostla o knihy o výchově dětí. Knihovna je otevřena vždy první neděli v měsíci po mši svaté, přijďte si vypůjčit nějakou knížku, nebo jen tak popovídat a vypít kávu či čaj. Pokud byste chtěli knihovně nějakou knihu věnovat, prosíme, abyste se domluvili s knihovnicí Marií Skalickou nebo Evou Kácovskou.

Z knižních novinek:

- **Ladislav Heryán**, *Exotem na této zemi. O Božím milosrdenství mezi námi.* Praha: Portál, 2016.

Salesián, kněz a biblista Ladislav Heryán, známý rovněž jako „pastýř undergroundu“ nás v krátkých příbězích uvádí do radosti z Boží lásky a milosrdenství. Ukazuje, že cest a míst, kde se můžeme s Bohem setkat, je nespočet.

- **Marek O. Vácha**, *Místo, na němž stojíš, je posvátná země.* Brno: Cesta, 2008.

- **Marek O. Vácha**, *Tváří v tvář zemi.* Brno: Cesta, 2016.

Bioetika, kněze a skauta Marka Orku Váchu asi netřeba představovat. Každá z jeho knih nás čtivým a srozumitelným jazykem uvádí na zdánlivě neprostupné pole exaktních přírodních věd a teologického pohledu na život a to vše konfrontuje s naším každodenním životem.

- **Hans Küng**, *Krédo. Apoštolské vyznání víry dnes?.* Praha: Vyšehrad, 2007.

Německý teolog, filosof a religionista

Hans Küng patřil k významným osobnostem II. vatikánského koncilu. Stejně jako u jeho jiných knih i v této předkládá skvělou analýzu konkrétního problému a zamyšlení nad ním.

Recept na šťastné manželství

Anna a Jaroslav Maršíkovi, Čisovice, manželé 45 let, syn a dcera a čtyři

vnoučata

Recept na šťastné manželství nemáme. Na vytvoření šťastného manželství jsme se ani nezaměřovali. Když se však ohlédneme zpět, vidíme, že jsme měli spoustu štěstí. Třeba na rodiče. Viděli jsme, co manželství a rodina znamenala pro ně, jak si museli pomáhat i odpouštět, jak spolu prožívali všelijaké těžkosti. Jak se nám obětovali. Když jsme se sami ocitli v různých problémech a krizích, přístup našich rodičů byl velmi zavazující a byl nám oporou.

Velkým štěstím pro nás jsou samozřejmě naše děti a jejich děti. Jsme velmi vděční za všechny radosti i strasti, které jsme s nimi prožili a můžeme prožívat. Za jejich talent i píli. Jsme rádi, že se ještě můžeme pouštět spolu do prací na údržbě domu, zahrady a zahrádky, že můžeme pomáhat s vnoučaty.

Měli jsme také štěstí na přátele, na společenství, které nám bylo dopřáno s nimi vytvořit. Bylo pro nás vzájemně velkým povzbuzením i podporou při zachování víry i našeho manželství hlavně v ranějším období.

V tom současném si velmi ceníme našeho farního společenství vytvořeného díky obětavosti řady farníků i přístupu pana faráře, jeho pochopení a podpoře. Oba jsme se shodli na tom, že rádi chodíme do kostela kromě jiného i proto, že nám

dělá radost vás zase vidět a vnímat, že jste pro nás posilou. Dobře víme, že když „jsme měli štěstí“, tak nám bylo žehnáno. Prosíme o požehnání nám všem i do budoucna.

Jan a Martina Krejčovi, Mníšek pod Brdy, manželé 17 let, dcera 9 let, syn 5 let

Martina: Těžko někomu radit. Každý z nás je originální a má jiné potřeby. Každému funguje něco jiného. Zmarchrob radil v knize C. S. Lewise Rady zkušeného ďábla Tasemníkovi, a kýžený cíl to nepřineslo. My můžeme spíše říci, co si myslíme, že je v manželství důležité. V první řadě to je modlitba. Modlitba manžela za manželku, manželky za manžela, za manželství, za děti. Každodenní modlitba. V ní si vyprosít dary, které dané manželství, rodina potřebuje. V druhé řadě to je takový princip „žít a nechat žít“. Žít život společný, mít společné zájmy, vyznávat stejné hodnoty, pokud možno, ale současně si dávat svobodu, nemanipulovat druhým, mít i čas sám na sebe. Když to shrneme, žít v lásce, úctě a věrnosti.

Jan: Zaujal mě názor mého oblíbeného psychologa, že manželství je dobrovolné otroctví těla. To může mít řadu podob: od té, která člověka napadne mezi prvními, až třeba po tu, kdy manželka použije moje tělo k vymošení krámů z plně naloženého auta do třetího patra nebo abych srovnal do latě neposlušné děti, se kterými si ona už neví rady, nebo abych třeba v jednu hodinu v noci znovu „zprovoznil“ poblitou postýlku.

Oba: A pak taky usilovat o svatost svého partnera/partnerky. Samozřejmě už výše zmíněnou modlitbou, ale třeba také tím, že za něj udělám nějakou práci, aby mu zbyl čas zaskočit do kostela, v klidu se pomodlit a neusnout

u toho únavou, což se pravda, u nás moc neděje, ale dobré to určitě je. Přejeme hodně štěstí při hledání toho vašeho receptu na šťastné manželství.

Otázky z liturgie

Jaký začátek, taková mše svatá

Mše svatá vlastně začíná vstupem kněze do posvátného prostoru. Věřící se v kostele shromažďují, včas zaujímají svá místa a postupně vytvářejí jednotu nejdříve vnitřně, neboť všichni přicházejí ze stejného důvodu a ke stejnému cíli. Když ještě před začátkem mše svaté zazpívají píseň nebo se pomodlí společnou modlitbu, snáze vytvoří potřebnou jednotu. Svatým shromážděním se stanou příchodem kněze. Teprve tím okamžikem se shromáždění organicky utváří a je schopno konat oběť. Věřící povstanou. Není to proto, že chtějí prokázat úctu Kristovu knězi. Mnohem spíš tím ukazují, že jsou si vědomi své připravenosti konat posvátný obřad. Povstání je zde znamením jednoty a rozhodnutí „být při tom“ a spolu konat to, co se bude dít.

Od okamžiku svého příchodu vykonává kněz svou úlohu, totiž být prostředníkem mezi věřícími a Bohem. Proto jeho první úkony jsou pozdrav oltáře a pozdrav shromážděné církevní obci. Zatímco se zpívá vstupní zpěv, odchází kněz na své předsednické místo a znamená se svatým křížem: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“. Ozývá se poprvé odpověď lidu: „Amen“. Poprvé se věřící připojují ke svému knězi. Znamení kříže je něco velikého. Je nám připomenutím oběti – té na kříži i její nastávající přítomnosti mezi námi, ve věřící farnosti, která se zde shromáždila. Je to také připomínka křtu – křest nám umožnil, že jsme schopni konat svatá tajemství.

Nyní jako by kněz přenášel ono setkání s oltářem, které vykonal jeho políbením, a pozdravuje shromážděné věřící. Nejjednodušší formulí tohoto pozdravu je: „Pán s vámi“. Odpověď lidu:

„I s tebou“. Zahajovací obřad spojuje vynikajícím způsobem kněze a věřící. Připomíná oběma, že náležejí k sobě, připomíná jim, že to nemá být jen při mši svaté, nýbrž i v denním životě, v jeho starostech i radostech.

P. Jan Dlouhý

Svatý, který mě zaujal

Svatý František z Asisi

Daniela Feltová: Míro, nemoh' bys napsat do Stop o nějakym svatym?

Míra: Jasně, ale raději počítej, že to bude zase katastrofa.

Daniela Feltová: A mělo by to mít 3900 znaků.

Míra: Co si myslíš, Františku, zvládnem to?

František z Assisi: Asi si si, Míro, naběh'.

M: Počkej, proč? Vždyť's dobrej svatej, myslim jako mediální, aktuální...

F: Nejde o mě. Spíš – co chceš napsat? Myslíš, že jedna pouť s Mírou do Assisi je dostatečnej základ?

M: Pouť to byla, pravda, ztřeštěná, ale zážitky hluboké. Napsal bych, jak třeba zahodil šaty a odešel od dosavadního života, to je přece taková ta věc s tím opuštěním pluhu a následováním Krista...

F: Spíš bys mě chtěl takového mít. Dostal jsem povolání opravit kapli – a první nápad byl použit otcovy peníze. Naštěstí byl otec proti – vlastně jinak by měl to povolání dostat on, ne? Když jsem tohle pochopil, musel jsem se k tomu postavit čelem. Vypadá to třeba jako útěk, ale bylo to přijmutí.

M: Ale nastoupils tím cestu následování Krista.

F: Non e vero, není pravda. Tu jsem nastoupil už dřív. Jen jsem udělal důležitý krok.

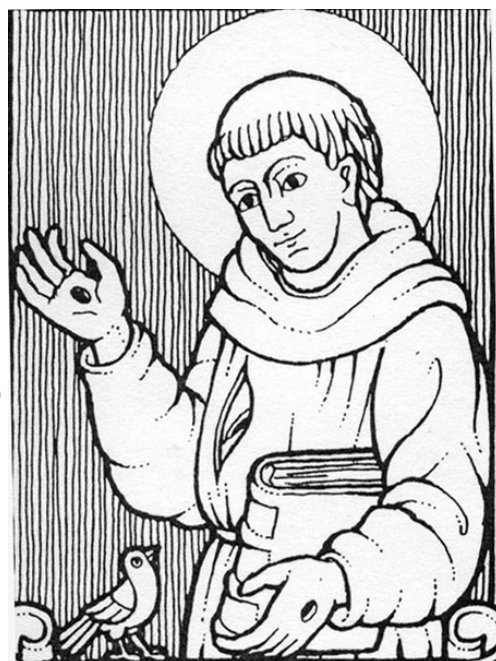
F: Měnit vědomě svůj život je realizace vlastní svobody. Tu máš i když nemáš vůbec nic. Anebo právě když nemáš vůbec nic. Zkus se zbavit veškerého majetku a poznáš.

M: Budu o tom přemýšlet.

F: *** úsměv ***

M: Taky jste dost zobrazováni jako mírní, láskyplní a odpouštějící. Jak do toho zapadá ta příhoda, kdys nutil svého bratra klást pusou mince na oslí bobky?

F: To Ti utkvělo v paměti, co? Jistě's čet', že problémy s penězi mé bratry trápily nejednou. Někdy prostě slova přestanou fungovat a v člověku převáží nějaký vnitřní strach. Kdybych to neudělal, tak bychom postupně ztratili cestu. Mám pocit, že zrovna nějakou podobnou zkouškou teď procházíte. Nemyslíš?

M: Proč psal Tomáš z Celana dva životopisy?

F: No, ten první musel být hlavně kvalitní přípravou pro kanonizaci. Ten druhý už nebyl pod takovým tlakem, takže je takový širší.

F: Víš, jaké je moje nejoblíbenější písmeno?

M: T. Kvůli svému tvaru, připomínajícímu kříž. Trošku z toho jde pocit, žes nebyl velký literát.

F: Jako synek bohatého kupce jsem asi nějaké základy měl, ale tehdy se to tak nebralo. Důležitá pro mě byla hlavně prostota. Učené úvahy patří jiným, my, bratři se jen radujeme. O tom se můžeš u Tomáše dočíst. A pak pár praktických rad, čemu se vyhnout.

F: Kde to píšeš? V letadle, co? Já jsem hodně cestoval. Na oslu. Z Assisi do La Verny.

M: Já vím, nádherné místo, zvláště na podzim, barvy, skalní bloky... je tam strašně studená a vlhká jeskyně, nechápu, jaks tam mohl přebývat.

F: Hlavně jsem přebýval v blízkosti Pána. Však jsem taky umřel jako čtyřicátník.

M: Nemí Ti to nepříjemné, mluvit o své smrti?

F: Ne, byl jsem mezi svými milovanými bratry, poslední chvíle před setkáním. Umíš si představit něco lepšího?

M: Co to gesto? Jak jsi chtěl, aby Ti sundali Tvoje roucho a při tom ses klepal zimou?

F: Daroval jsem ho bratrovi, ten mi ho pak ještě propůjčil, aby mi nebyla taková zima. Musel jsem uzavřít ten trojúhelník – narodil jsem se nahý, nahý odešel z domova... Řeč symbolů.

M: Co Tvoje stigmata? To je přece symbol.

F: Nikdy jsem je neukazoval, i před smrtí jsem si rukou zakrýval bok. To bylo znamení pro mě, ne pro Tebe.

M: Co bratr Slunce, sestra Luna, bratr osel?

F: Jsme stvořeni tak jako oni, jen jiný den. Nejsme tedy sourozenci? Vy si pojmenováváte věci latinskými jmény a pak jim přestáváte rozumět.

M: Jsi taky vynálezce jesliček...

F: Ano, tam je všechno, všichni bratři a sestry, celá Rodina shromážděná okolo svého Stvořitele. V tom si zkuste číst, je to aktuální.

Přijďte do Assisi.

Jaromír Mrázek

Moje oblíbená modlitba

Maya Mašková. Znáte ji? Určitě si vybavíte vždy elegantně oblečenou paní se zářivými rezavými vlasy, často s kloboučkem nebo baretem na hlavě a hlavně s úsměvem. Protože je Maya Mašková takto výrazná, měla jsem pocit, že žije v Mníšku od nepaměti. Ale přestěhovala se do našeho města teprve v lednu 2012. Přesto se s neuvěřitelnou vervou zapojila do našeho farního života a nejen farního. A když jsem se zeptala, jak se jí podařilo takto rychle zapadnout, odpověděla „prostě se mi líbí“.

Maya Mašková vystudovala matematicko-fyzikální fakultu, pak pracovala jako programátorka a od 90. let pracuje v pojišťovnictví. Bydlela v Odoleně Vodě. V Praze v aule, při vzdělávání se v oboru společenských věd, se pět let dívala z okna na kostel sv. Václava. Na svátek sv. Václava v rakouských horách si uvědomila, že chce žít v přírodě. O další dva roky na sv. Václava se rozhodla o změně bydliště a tedy o koupi nového bytu v Mníšku. Opět má úžasný výhled na kostel sv. Václava. Je to řízení nebes, říká.

Její oblíbená modlitba? Hodně čerpá z modlitby sv. Františka z Assisi. Krédo Mayi Maškové je zaplňovat prázdná místa. A tak při pohledu na kapli na Malé Svaté Hoře, začala přemítat nad prázdným výklenkem nad vchodem. A vyslala první myšlenku, přání, k Bohu. Druhá spočívala v nalezení vhodné sochy Panenky Marie, nic zcizeného nebo od překupníka. Vhodnou sošku vybrala na internetu, dojela do Hradce Králové, den před letošním svátkem sv. Václava a koupila ji. S instalací jí vyšel vstříc kytínský starosta Holý. Instalace sochy začala za drobného deště. Ale

v momentě jejího usazení déšť ustal, vysvitlo slunce a jako Boží reflektor ozářilo celou kapli. K požehnání pana faráře Jana Dlouhého přibylo tak požehnání z nejvyšších sfér. Panenka Maria stojí nad vchodem kaple se sepnutýma rukama a se skloněnou hlavou vlídně shlíží na příchozí.

A tak vyslání první myšlenky k Bohu a nechání se jím vést, to je pro Mayu Maškovou, v přeneseném slova smyslu, její oblíbená modlitba.

Alexandra Merunková

Modlitba sv. Františka z Assisi

Bože učiň mne nástrojem svého pokoje. Kde je nenávisť, ať zasévám lásku, kde je ublížení, odpuštění, kde je zoufalství, naději, kde je pochybnost, víru, kde je temnota, světlo a kde je smutek, radost.

Ó, Pane, učiň, ať nechci být utěšován, ale utěšovat, být chápán, jako spíše chápat, být milován, jako spíše milovat. Protože co dáváme, to obdržíme, když odpouštíme, je nám odpuštěno, když umíráme, tak jsme zrozeni do života věčného. Amen.

Můj oblíbený recept

Ani se nedivím, že je paní Maya Mašková tak štíhlá a pružná, zastává totiž zdravý životní styl. Podle toho také vypadá její jídelníček. Omezuje pšeničnou mouku, sacharidové přílohy, cukry a tuky (i když slupla při našem povídání zákusek, který jsem jí já, právě na dietě, záviděla – pravda, byl jen tvarohový a s ovocem). Takže, když jsem se jí zeptala na oblíbené jídlo, pochopitelně nevystříhla žádné vepřo-knedlo-zelo, ale jáhlovník. Tady je recept:

Jáhly propereme horkou vodou, vložíme do hrnce a zalijeme vodou, kolik jáhel, tolik vody nad jáhly. Přidáme oříšek másla, med (podle chuti), skořici, kardamom a špetičku soli. Občas promícháme ode dna. Uvařené jáhly – pojmou všechnu vodu, přelijeme do zapékací misky, pokryjeme rozpůlenými švestkami nebo nakrájenými jablky, zkrátka jakýmkoli sezónním ovocem. Pokapeme ještě trochou medu nebo kokosovým cukrem, i strouhaným kokosem či oříšky – fantazii se meze nekladou. Přibližně půl hodinky zapékáme. Jáhlovník můžeme uvařit i na slano, postup je stejný, jen si zvolíte jakoukoli zeleninu a trochu parmazánu při zapékání.

Recept je to jednoduchý, rychlý a mám chuť ho zkusit. Jen se obávám, že pro mužskou část rodiny budu muset zvolit slanou variantu a přihodit nějaký ten kus masa. Ale pozor, jáhlovník se hodí také jako vhodné postní jídlo a to už budu tvrdá.

Alexandra Merunková

Zřezání hrobské jeskyně v kostele.

Znamení v této paměti knize předchůdcem jmenovaný mecenáš chrámu Páně, pan továrník Norbert Karel, dal po velikonočních svátcích zředit hrobskou jeskyni. Tím ji horlivým pouličníkem hrobským a chytilem Panny Marie vydal již na 60.000 modlitebních knížecích, které v 1. vydání se jmenovaly "Upomínkami" na pout do Lurdu a Parayl Monial, později "Sve Maria". Pro hrobskou jeskyni se hodil stále pamětní vchod na kůr a ara věř z kostela proti Božímu Hrobu. Jeskyni postavila firma Šenk z Radolína dosti zdařile. Lodrovou sošku věnoval pan Krámer. Dvě petrolejové lampy se srdcovitými reflektory koupil farář. Křesadlo zhotovil stuhlář Veselý. Celkem stálo vše asi 700 Kč. Sošku přijel posvětit ředitel Mariánských dverí u sv. Ignáce v Brně - p. P. Adolf Pelikán po kázání o pouti vodní panny P. Marie hrobské. Po svěcení poděkoval farář světiteli a dárcům. - Na křesadlo byla připevněna pokladnička pro sbírky na opravu chrámu.

Zvonění v obecní kapli v Čisovicích při pohřbech jinověrců.

Čisovičtí jinověrci žádali samostatný kostelníci ~~Maršal~~ Bratcovou, aby zvonila i při úmrtí a pohřbech jinověrců, hlavně čechoslovaků. Řád. administrator Mráček udal nejvyšší arcib. konsistori pulo nepravost a právě před svým příchodem do Mnichu přišel obecnímu úřadu v samostatné obci pulo výměr okresního úřadu v Brně - venkov z 11. 1934 č. 74.988/34. (5-C/39 Lk.):

Výměr.

Obecnímu úřadu v Čisovicích.

Arcibiskupská konsistorie v Brně sdělila dopisem ze 4. října 1934 č. 12.985/34, že obec Čisovice používá nebo nechává používat zvony v kapli P. Marie v Čisovicích také ke zvonění při pohřbech osob jiného vyznání než jím. katolického.

✓

Vánoce mého dětství (kolem r. 1950)

Advent jsme my děti prožívaly velice intenzivně. Ve škole se vyučovalo náboženství a náš pan farář nám uměl tento čas zpestřit. Za domácí úkol jsme si vyrobily malou kolébku – z papíru, ze dřeva, ze špejlí... Kolébky byly umístěny na postranních oltářích v kostele, u nich v miskách nastříhaná sláma. Každé ráno jsme šly v 7 hodin na roráty a potom hned do školy, ta byla v budově dnešní pošty. Kdo byl na rorátech, dal do kolébky jedno stéblo slámky, to aby se Ježíškovi dobře spalo. Kolik slámek, tolik razítek jsme dostaly do sešitku. A že jsme se snažily nevynechat ani den!

Na den sv. Barbory 4.12. se z třeshňových stromů lámaly větvičky – barborky a ty pak ve váze doma na teplém místě do Štědrého dne vykvetly jako důkaz, že budeme po celý rok všichni zdraví.

Mikuláš, anděl a několik čertů navštěvovali rodiny s malými dětmi. My větší jsme za ním běhaly. To bylo jásoť i strachu, když se čert schoval a pak nás honil! Po čas adventu jsme doma často drželi „černou hodinku“. Sesedli jsme se blízko kamen, potmě, pouze oheň z kamen prosvětloval místnost. Tatínek vyprávěl, jak to bylo, když on byl dítětem. Stromeček neměli, nadílku ano: jablíčka, ořechy, sušené švestky, křížaly.

Maminka pekla cukroví: slepované linecké, rohlíčky a vánočky. My děti jsme vyráběly svícný z jablíček a sušených švestek. Bývalo dost sněhu. Auta žádná nejezdila, ani koňské povozy, koně v zimě odpočívali ve stájích, a tak jsme sáňkovaly z kytínské silnice až do Vejhrádka, nebo na Kopaninách. Domů jsme chodily promrzlé, promáčené, ale šťastné.

Každá hospodyně chovala angorské králíky. Vlna se nechávala zpracovat a z ní se pletly svetry, šály, rukavice, ponožky, čepice. Ty hřály! Punčocháče se nevyráběly, nosily jsme punčochy připnuté ke kšandovým podvazkům, nebo triko s dlouhými rukávy a nohavicemi, na zádech na knoflíky. Maminka nás oblékala v posteli pod peřinou, protože v noci se netopilo a v místnosti byla zima. Spaly jsme se sestrami v jedné posteli v kuchyni, snít o samostatném dětském pokojíčku nikoho ani nenapadlo. Nebyl toaletní papír, tatínek stříhal noviny. Nebyla televize, rádio, telefon, topilo se v kamnech, kadibudka byla na dvoře. Voda se nosila v kýblech od studny. To se maminka každé pondělí nadřela, když prala v rukách na valše. Ale prádlo pověšené venku na mrazu nádherně vonělo svěžestí, to nezvládne žádná aviváž. Oblečení jsme do školy dostávaly čisté v pondělí a nosily ho až do soboty. Sestávalo z flanelové košile a tepláků.

Večer před Štědrým dnem jsme se koupali. Tatínek přinesl z kůlny necky, nanosil vodu a ohřál ji na kamnech. Před necky postavil dvě židle a přes ně přehodil deku pro soukromí koupajících se. První jsem se koupala já, potom starší sestra, maminka a nakonec tatínek. V jedné vodě!

Na Štědrý den první vstala maminka, rozdělala oheň a vařila kávu z melty. Bílá káva a domácí chléb s máslem a medem, to byla dobrota. Dopoledne šel tatínek s námi na hřbitov rozsvítit svíčku a po obědě, který byl lehký (prý abychom uviděli

zlaté prasátko na stěně), s námi šel do lesa s krmením pro zvířátka. Maminka zatím doma ozdobila stromeček, připravila dárky a zamkla pokoj, aby tam Ježíška nikdo nerušil.

V podvečer jsme se svátečně ustrojili a čekali, kde se v kterém stavení rozsvítí. Kdo totiž rozsvítil první, k tomu prý se měly nastěhovat blechy. K večeři jsme mívali rybí polévku, smaženého kapra a bramborový salát, kapra na černo a pečená jablíčka. Nikdo nesměl vstávat od stolu, pouze maminka. Před jídlem jsme se modlili Otčenáš, na to kladl důraz zvláště tatínek. Vždy měl slzy v očích, vzpomínal.

Venku už byla tma a my jsme s tatškou z verandy sledovali oblohu, zda již Ježíšek neletí. Zvoneček, otevřené dveře do pokoje, zářící stromeček, svíčky, prskavky a maminka zavírající okno. Prý opět přiletěl z jiné strany. Na stromečku cukrátky, jablíčka, ořechy a dárky:

vždy kniha nebo gramofonová deska s pohádkou, jedna hračka. Jednou jsem dostala mini loutkové divadlo, dodnes mám loutková a maňásková divadla v oblibě. Před rozbalováním dárků jsme zpívali koledy. Po večeři jsme šli nakrmit naše zvířata: psa, kočky, králíky, slepice, prasátko, také si vzpomínám na kravičku a kozu.

Potom jsme čarovali s olovem, krájeli jablíčka, bude-li v nich z jáderek hvězdička, házeli jsme za hlavu střevíc, zda se otočí ze dveří, či do místnosti – zda půjdeme do světa, či zůstaneme doma. Venku na zahradě jsme trásli bezem: třesu, třesu bez, pověz ty mě pes, kde můj milý večerí dnes. Čekalo se, odkud se ozve psí zaštěkání.

Trochu jsme se prospali a šlo se na půlnoční mši. Z každého domu vycházeli lidé, usmívali se a přáli si veselé svátky. Z kostelní věže troubili trubači koledu, v kostele plno světla, svátečně oblečení lidé, takový posvátný klid a pohoda. Cestou domů jsem si hrála ruce v kapse maminčina kabátu, držela jsem se tam její ruky. Při vzpomínce na tuto chvíli dodnes cítím to svátečno, štěstí a moře lásky.

Na Hod Boží k nám chodili příbuzní, na Štěpána jsme návštěvu opětovali. O Třech králích chodili městem hasiči ve slavnostních uniformách, dům od domu, přáli k novému roku a zvali na hasičský ples. Lístek si koupil každý, i ti, kdo na ples nešli, jako malý příspěvek za jejich záslužnou činnost. Byl to krásný zvyk, škoda, že zanikl.

Tatínek rád říkal básničku: „Hoj, ty Štědrý večere, ty tajemný svátku, cože komu dobrého neseš na památku?“

Mně přináší moc hezké vzpomínky a všem, kdo čtou toto mé vzpomínání, přeji krásné a požehnané Vánoce.

Marie Sadilová

Výzva pro později narozené!

I když už nechodíš na pravidelné vyučování náboženství, neznamená to, že víš o Bohu všechno.

S dospíváním naopak přichází mnoho otázek i pochybností, zda u víry setrvat.

Kde najít odpovědi? Třeba i od toho je tu „Spolčo“ – setkávání mladých křesťanů. V řadě farností už běžná záležitost, ale u nás jeho vznik iniciovala teprve letos Petra Borůvková. Dala nás dohromady a věnuje nám svůj volný čas. Scházíme se na faře každou druhou středu vždy od 17:15 hodin a baví nás to. Řešíme spolu otázky našeho života s Bohem – třeba to, jak naši víru vnímá okolí, jaký máme vztah k našim křesťnám i birmovacím patronům nebo jak přistupovat k modlitbě. Zažíváme i hodně legrace a podnikáme výlety. Jenže je nás zatím jen hrstka a rádi bychom se rozrostli o další členy. Přijď na některou z našich příštích schůzek, a pokud se ptáš proč, tak proto, že:

- Je to zdarma
- Je tu sranda.
- Popovídáš si s ostatními o křesťanství.
- Seznámíš se s novými lidmi.
- Dozvíš se zajímavé věci.

Kdy se bude konat další Spolčo, se dozvíš v ohláškách v kostele. Rádi Tě uvidíme!

*Za celé mníšecké Spolčo
Bětko Lacková*

Poděkování za modlitbu

DĚKUJI !!!! a Bůh oplat' všem, kteří jste se za mne modlili v přímlovách při mši sv., nebo nověnu k Božímu milosrdenství. S radostí oznamuji, že díky Ježíšově oběti a nesmírně hlubokému milosrdenství Boha Otce se uzdravuji na všech úrovních duše,

ducha i těla. Otec modlitby vyslyšel. Díky síle Boží se ráno postavím na nohy a funguji až do večera! Můžu se starat o malou Terezku, být s manželem (který je také na dobré cestě k uzdravení). Když se dostávám do skepse (mám k ní sklony), hledám posilu v Písmu a modlitbě.

A nacházím... Větší svátost smíření byla jen jeden z mnoha úžasných kroků. Za to vše děkuji také vám! Máme každý jiné názory a životní styl, také míra „družení se“ je u každého jiná, ale když „jde do tuhého“, nasadíme se pro druhé v modlitbě i pomoci. A to je asi ono jádro „společenství“. To je láska :)! díky za ni....

Později doplněno:

Byla jsem v Motole u doktorky, a nahlédla mé potíže jako hraniční – vzhledem k minulým vyšetřením a současný stav jako bez problémů. Diagnosa tedy nebyla stanovena, jsem už pouze sledovaná. Přijala jsem předtím ještě další modlitbu (exorcismus), po které jsem nahlédla že se musím více odevzdat Ježíši, uvěřit do hloubky, nedat místo satanu k působení. Poté se mi ulevilo úplně, považuji se za uzdravenou!! Takže místo „uzdravuji se“ bych napsala „jsem uzdravena“. Prášky mám brát ještě tři měsíce a pak nic.....s úkolem důvěry nejsem u konce, ale co se týká Pána Ježíše, ten už svoji moc projevil a uzdravil mě.

(Pokud by někoho zajímalo co se mi stalo a více o působení Boží milosti, ráda povím, napíšu:

sychrovalucie@seznam.cz)

Inzerát

Sháním staré díly a součástky stavebnice MERKUR.

Pokud máte někdo doma po dětech zbytky této stavebnice, které už nepotřebujete, ráda si je vezmu pro vnoučata.

Daniela Feltová (daniela.fel@centrum.cz)

Prosinec

Po sněhu půjdu čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou.
Vánoční země je mým cílem.
Až hvězdy vyplovou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
až noční půjdu tmou.

Tu ztichnu tak, jak housle spící,
a malý, náhle, dětinný,
a v rukou žmole beranici,
včarován v ticho mýtiny,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
svých slz až přejdu bystřiny.

Mír ovane mne, jak by z chléva,
v němž vůl a oslík klímají,
světélka stříknou zprava, leva,
noc modrá vzlykne šalmají,
tu budu blízko již. Ach, jsem tak blízko již,
snad pastýři mne poznají...

Fráňa Šrámek: Splav (1916)